

CHAPTER 1

A Man-Cub for the Wolf Pack

It was seven o'clock on a warm spring evening in the Seonee Hills of India when Father Wolf woke from his day's rest. "It's time to hunt again", he said as he yawned and stretched.

Mother Wolf lifted her big gray nose from where it had been resting on her four little cubs as they tumbled and squealed before her. She frowned as she said, "Don't forget that Shere Khan is hunting up here in our hills."

"Forget!" began Father Wolf angrily. "That vicious tiger has no right coming up here. The Law of the Jungle says he's supposed to hunt where he lives, twenty miles away at the Wainganga River. Not only will he scare away all our game for miles around, but he'll kill the villagers' cattle too. Then they'll blame us and hunt us down!"

Just then, the angry whines of a hungry tiger drifted up from the valley below and into the wolves' cave.

"Shere Khan is a fool!" exclaimed Father Wolf. "He's announcing that he hasn't caught anything on his hunt. Does he think our deer are sitting and waiting for him?"

"Hush!" said Mother Wolf. "Listen! He's not whining now. He's purring. That means he's not hunting deer. He's hunting Man!"

- Curată nebunie! izbucni Tata-Lup, dezvelindu-și colții albi. Legea Junglei spune că Viețuitoarele Junglei nu au voie să mănânce Om, pentru că omul este cea mai neputincioasă dintre făpturi. Putem să vânăm Om doar ca să ne învățăm copiii cum săucidă. Dar chiar și atunci, suntem obligați s-o facem departe de terenurile de vânătoare ale haitei noastre.

Deodată, tigrul începu să toarcă mai tare, apoi scoase un urlat de durere.

- Shere Khan a dat greș, zise Mama-Lupoaică.

- De aici pot să îl văd, o anunță Tata-Lup, care stătea la gura peșterii. Proștule, a sărit într-un luminiș unde a dat foc un tăietor de lemne și acum și-a ars labele. Se zvârcolește prin tufișuri, bolborosind ca apucatul.

- Urcă ceva sau cineva pe deal, zise Mama-Lupoaică, venind lângă tovarășul ei de viață. Trebuie să fim pregătiți.

Văzând mișcare în tufișuri, Tata-Lup se lipi de pământ, gata să doboare pe oricine sau orice ar fi vrut să-i invadeze căminul ori să-i facă vreun rău familiei sale.

- Așteaptă! îi strigă Mama-Lupoaică. E un pui de om. Uită-te! Du-te și adu-l încoace!

Dinaintea lor apăruse un copilăș care încă mai învăța să meargă. Se uită la chipul Tatei-Lup și începu să râdă.

Cum toți lupii sunt obișnuiți să umble cu mare grijă cu puii lor, Tata-Lup se purtă la fel de blând și cu puiul de om. Luă copilul între labe și îl duse la Mama-Lupoaică fără să-i facă măcar o zgârietură, apoi îl lăsă jos, lângă puii lor.

“What madness!” said Father Wolf, baring all his white teeth. “The Law of the Jungle declares that Jungle-People may not eat Man because he’s the weakest of all creatures. We may kill Man only to teach our children how to kill. And then it must be done far from our own pack’s hunting grounds.”

At that moment, the tiger’s purring grew louder, ending in a howl.

“Shere Khan has missed”, said Mother Wolf.

“I can see him from here”, said Father Wolf at the mouth of the cave. “That fool jumped in a woodcutter’s clearing and burned his feet. Now he’s tumbling about in the bushes, muttering and mumbling savagely.”

Mother Wolf joined her mate at the cave entrance. “Something or someone is coming up the hill”, she said. “We’d better be ready.”

As the bushes rustled, Father Wolf dropped to the ground, prepared to leap at whatever or whoever was invading his home and family.

“Wait!” cried Mother Wolf. “It’s a man-cub. Look! Bring it here.”

Directly in front of them was a little baby who was just learning to walk. He looked into Father Wolf’s face and laughed.

Because all wolves are accustomed to moving their own cubs gently, Father Wolf treated this man-cub no differently. He closed his jaws on the child’s back and carried him to Mother Wolf without leaving a scratch, then laid him down among her cubs.

- Ce micuț e! Și ce moale! Dar cât de curajos! exclamă Mama-Lupoaică văzând că bebelușul își făcea loc printre puii de lup, ca să ajungă la burta ei, unde era laptele. Acum pot să mă fălesc că am alăptat un pui de om laolaltă cu puii mei!

- Micuțul nu se teme de nimic, nici de tine, nici de mine, nici de puii noștri, îi explică Tata-Lup.

În clipa aceea, la gura peșterii se auzi un urlet care îi înștiință că venise Shere Khan.

- Ce vrei? îl întrebă Tata-Lup pe un ton calm, deși ochii îi scăpărau de mânie.

- Puiul de om pe care l-am hăituit. J-am pus pe fugă părinții, așa că acum e proprietatea mea. Dați-mi-l ! urlă Shere Khan.

Tata-Lup știa că gura peșterii era prea strâmtă ca să treacă prin ea un tigru așa de mare, prin urmare îi răspunse cu multă îndrăzneală:

- Noi, lupii, nu primim ordine de la ucigași mișei care atacă doar vitele și puii. Puiul de om este al nostru, putem chiar să-l omorâm, dacă vrem.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești despre ce vrei voi?! Eu, Shere Khan, insist să-mi dați puiul!

Mama-Lupoaică țâșni de lângă puii ei și-l înfruntă pe tigru, care spumega de furie:

- Jar eu, Raksha Demonul, te sfidez! Puiul de om este al meu. N-o să-l omoare nimeni! O să trăiască, o să alerge și o să vâneze împreună cu haita noastră. Până la urmă, tu, care vânezi puiuți, o să fii vânat de el! Acum, valea, fiară lașă cu labele arse!